

Intervju med Deportees

Skrivet av [Anders Samuelsson](#), 2009-06-28 Etiketter: , [Deportees](#), [pop](#), [Umeå](#)



I nittiotalets Umeå var det punk- och hardcorescenen som visade upp en ”gör det själv”-anda, ofta sammanflätat med ett politiskt ställningstagande med sympatier återfunna på vänsterkanten.

I denna kontext ter sig **Deportees** senaste skiva, *Under the pavement – The beach*, inte fullt så märkvärdig. För trots att deras skivbolag **EMI** valde att inte förlänga kontraktet och att en av de ursprungliga bandmedlemmarna valde att lämna bandet fortsatte arbetet med skivan, med enda skillnaden att de själva bekostade det fortsatta arbetet. Inte heller ter det sig lika märkligt att det återfinns ett underliggande vänsterpolitiskt budskap i texterna.

Men att spela popmusik och samtidigt vara politisk visade sig bli en av huvudfrågorna under vårens promotionturné. Med rubriker som ”Politisk pop” och ”Ett politiskt popalbum” inleddes de hyllningstexter som följt Deportees under tiden för skivsläppet. Umeå må vara mest känt för sina otaliga björkar, men frågan är om inte de lövbeklädda tingen snart får kliva åt sidan och ge plats åt stadens rättmätiga förgrundsfigurer: **Anders Stenberg** (Gitarr), **Peder Stenberg** (Sång), **Thomas Hedlund** (Trummor) och **Mattias Lidström** (Keyboard).

Skivkoll fick en pratstund med sångaren och textförfattaren Peder Stenberg om reaktionerna, skivan och den stundande festivalsommaren.

- Det säger något om klimatet inom popmusiken idag. Att det blir något jävligt anmärkningsvärt om man säger att man har en vänsterorienterad värdegrund som tar sig uttryck i texterna. Jag har inte kommenterat hur samhället ska organiseras eller hur man ska lagstifta i den och den frågan. Allt vi har sagt är egentligen att vi tycker att den marknadsekonomiska hegemonin är av ondo och att vi tycker det finns en bättre värld och att man måste våga tänka sig att det skulle kunna vara på ett annat sätt. Det är egentligen allt jag sagt och det visar hur, inte anti-politiskt, utan apolitiskt det är inom popmusiken idag. Jag tyckte bara det kändes bra att säga att man kan vara politisk och peka i en riktning men ändå behålla det personliga och det relevanta. Jag tror inte att vi kommer att förändra hur band fungerar, men jag skulle tycka det vore kul om det kom en sådan vändning. Däremot tycker jag att man skulle kunna avdramatisera allt. Nu har det ju blivit en rätt stor grej att jag sa de här sakerna, men jag har inga problem att prata om det. Jag pratar ju hellre om hur politiska mina texter är än att svara på frågan ”Hur känns det att vara bröder och spela i ett band”.

Finns det över huvud taget någon helt opolitisk musik?

- Det känns som att hela sjuttioårsrylen, där det personliga blev det politiska, på sätt och vis samlade in de politiska tankar som fanns, framför allt på akademiskt håll. Sen om någon sjunger om hur jävla värdelöst de mår så är det en kommentar på samhället som tillåter en person att må så dåligt. Så det är ju också på sitt sätt politiskt. Men om man tar en mainstream-standardiserad text med en massa blaha-ord som ligger bra i rytmen så vet jag inte hur man skulle kunna säga att det var politiskt. Eller det är väl ett val att vilja sälja maximalt, så på sätt och vis blir kanske det också ett ställningstagande. Man kan kanske hårdra det mesta till att det är politiskt. Det är lite tråkigt att allt ska vara så svart-vitt. Antingen står man och viftar med den röda fanan eller så inte. Jag undrar vad som skulle hända om ett band gick ut och sa att de var moderater. Jag har ingen aning om vilka reaktioner det skulle väcka.

Har det varit för mycket fokus på det politiska i Deportees i media?

- Nja. Det är väl mer en indikation på hur man ser på popmusik i Sverige idag. Men det känns ändå som att folk faktiskt pratar om låtarna och arrangemanget också. Det är bara vissa intervjuer där det kanske blivit för stort fokus på just det politiska och man fått frågor som ”Du har tre minuter på dig att tala till världens folk”. Det får någon annan göra. Det är inte riktigt min uppgift som musiker att göra det. Men överlag har det varit en bra nivå mellan det politiska och själva musiken.

Och visst har fokus till största delen legat på det musikaliska. Inte sedan **Glasvegas**-hypen förra året har den svenska presskåren så unisont hyllat ett band

eller artist. Superlativen har fullkomligt häglat och från att ha varit "bandet som blev dumpade av sitt skivbolag", befinner sig nu Deportees i förarsätet med ett nytt, förbättrat kontrakt med samma bolag och en skiva som mycket väl kan hamna i topp när årsbästaalbumen hamnar i tryck vid årets slut. Hur känns det då att se tillbaka på en vår i den mediala tonarten dur?

- På ett sätt blir man glad oavsett vem som tycker att ens musik är bra. Det är otroligt kul och man blir nästan bortskämd med betygen. Om folk inte tycker om det vi gör är det naturligtvis tråkigt, men vi gör den musik vi själva gillar och skulle vilja höra. Sen får man inte underskatta den effekt betygen har i egenskap av konsumentvägledning. Där är recensioner det enda vi har. Så det är klart att om en massa människor säger att ens skiva är jättebra så är ju det bra för oss. Det får man inte förringa.

Hur länge jobbade ni med skivan?

- Ganska länge faktiskt. Jag kollade nyligen på min hårddisk efter olika demos och den första replokalsdemon var från januari 2007 vilket innebär att låtarna var skrivna ännu tidigare. Då hade vi knappt slutat turnera med *Damaged Goods*. Men det fanns hela tiden en otillfredsställd och oförlöst känsla efter den skivan. Jag tycker inte att *Damaged Goods* som skiva är ett fiasko eller ett misslyckande men... den blev inte så bra som den kunde ha blivit. Därför hade vi ändå en känsla av att vi ville tillbaka upp i sadeln jävligt snabbt. Sen, var all tid tagit vägen, är jag inte riktigt hundra procent säker på. Det är inte så att vi legat på stranden och läst deckare, utan vi har levt med den här skivan och skrivit och repat låtarna. Sen har det blivit lite pusslande i schemat när brorsan varit borta med **Lykke Li** och Thomas med **Phoenix**. Jag skriver texter hiskeligt långsamt, så det är ju ett bra sätt att förvalta tiden.

Har du varit kvar ensam i Umeå under den här tiden?

- Haha, nej inte riktigt. Mattias och vår producent **Måns Lundberg** har varit här så vi har ju kunnat göra vissa grejer. Men det har aldrig känts som ett problem utan har fungerat smidigt. Det har varit en ganska ångestbefriad process, befriande nog då de yttre omständigheterna ändå var hyfsat besvärliga.

Under våren, i samband med att Deportees synts och hörts praktiskt taget överallt, har dessa yttre omständigheter som föregick *Under the pavement - the beach* gång på gång hamnat i fokus. Skivbolagsjätten EMI valde, på grund av *Damaged Goods* svaga försäljningsresultat, att inte förlänga kontraktet med bandet. När dessutom bandets ursprungliga basist **Jonas Lidström** tog beslutet att lämna Deportees befann de sig i ett läge där många andra band förmodligen valt att bryta upp. Men ur denna till synes kaotiska och nedslående situation bestämde sig bandet istället för att bekosta skivan själva och se till att göra det bästa av situationen.

När fick ni veta att EMI inte längre ville ha er kvar?

- Dom (EMI) och vi gav väl skivan en hyfsad chans och vi gjorde ju allt efterspel med press och videos och turné. Det var väl när den hade ebbat ut som vi först fick ett samtal och sen ett brev om att de inte tog upp optionen. Då hade vi ju redan börjat med de nya låtarna så visst kändes det jobbigt just då. Men jag tror att vi ändå har så pass solid bandidentitet och vi kommer från en bakgrund där man inte förlitar sig på skivbolag. Därför blev det väl mer "Fan, då får vi väl göra den själv istället". Man gör det man vill och man gör det man kan. Sen får man se hur långt det räcker. Problemen var väl av mer praktisk natur. Folk har ju gjort arbete för oss för sådana hiskeliga underpriser. Vi ringde folk som tycker om oss och sa som det var: "Vi har typ inga pengar så vi betalar väldigt lite. Vill ni göra det här ändå?" Därför har vi väldigt många att känna tacksamhet till att den här skivan över huvud taget gick att göra.

Blir man effektivare när arbetet bekostas själv?

- Det skulle man kunna tänka sig, men det var lite speciellt för oss eftersom vi gjorde så mycket i replokalen. Vi spelade egentligen bara in grunderna i en dyr studio. Jag var nog lite rädd vad de här omständigheterna skulle göra med ett sådant band som vi ändå är. Vi är ju inte ett band som ställer upp två rumsmickar och kör på, utan vi försöker, efter bästa förmåga, att använda alla resurser som finns tillgängliga för att det ska låta så bra som möjligt. Så jag tänkte att vi riskerade att överarbeta låtarna något fruktansvärt, med en miljon melodier och pålägg staplade på varandra. Men istället så gjorde den här långa tiden att vi sakta men säkert vaskade ut kärnan ur låtarna.

Är det här en process ni vill använda er av i framtiden?

- Det är både och... Jag vill släppa fler skivor, många fler skivor. Vi har redan en hel del nya låtar som jag och brorsan har jobbat parallellt med. Vissa, känner vi, har börjat bli riktigt bra. Några av dem funderade vi på att stressa klart redan till *Under the Pavement*-skivan men då hade vi redan 16-17 låtar som i slutändan blev 11 så det kändes bara onödigt. Men, det får ju inte ta så här lång tid. Det får inte ta nästan tre år med nästa skiva! Men vi ska göra en så bra skiva som vi någonsin kan och det kommer säkert bli så att vi gör mycket själva. För vi märker att när de visioner som finns i bandet får spelrum så händer det uppenbarligen något bra. Det kan man inte förbise.

Hur ser själva skapandeprocessen ut?

- Vi repar fram våra låtar. Det är inte så att vi sitter vid datorn och kör trial and error och ser vad som funkar, vilket jag tror hörs i vår musik. Vi kör en lägereldsversion där det blir väldigt kollektivt och vi märker ganska snabbt om det är något att ha eller inte. Om ingen verkar riktigt pepp på låten så skiter vi i den eller väntar någon månad och försöker igen. Ibland kan någonting uppstå ur ett riff eller när vi håller på med den förbjudna aktiviteten jam. Vi känner ganska lika inför vilka låtar som ska vara med på skivan eller inte. Om inte annat märker man det under tiden man repar och nöter låtarna.

Hur har publikresponser varit på de nya låtarna?

- Förvånansvärt bra faktiskt. Jag ska inte ljuga och säga att jag inte var orolig. Vi gick upp och körde femti-femti med nya och gamla låtar. Visserligen hade väl några av de nya låtarna snurrat på MySpace redan innan skivan släpptes men det har varit en otrolig entusiasm kring dem. Även de äldre låtarna känns bra. Nu när man har fått handplocka de låtar man tyckte var bäst från de två tidigare skivorna. Sen är vi inte direkt trogna de gamla versionerna utan har varit ganska frikostiga med att ändra om lite i arrangemangen. Nu börjar det bli lite Lundell-läge med långa spelningar. Vi kör tolv låtar och det blir lite av ett lyxproblem att välja ut de som ska få komma med.

Under sommaren kommer Deportees att spela på ett antal festivaler runt om i landet. Men det hade med största sannolikhet kunnat vara ännu fler. Ordet timing kanske inte är det första man tänker på när man pratar med Peder, för datumet för skivsläppet blev problematiskt av ett par anledningar. För det första hade flera festivaler, redan vid tiden för skivsläppet (27 maj), spikat programmen.

- Den skulle egentligen släppas femte maj, men sedan vete fan vad som hände. Vi var ju redo, men när man tittar tillbaka i backspeglarna kanske det var bäst att lita på experterna ändå. Det fanns säkert någon rimlig anledning. Det har till och med blivit ett stort problem för vissa festivaler som verkligen vill ha Deportees men som redan var fullbokade. Skivbolaget varnade oss lite grann för just det här, just att det kan bli svårt att få festivalspelningar. Men samtidigt står vi nog väldigt högt upp på listan över ersättare om något band skulle lämna återbud.

Det andra problemet ligger i att trummisen Thomas Hedlund även turnerar med franska Phoenix, och datumet 27 maj blev ytterligare en faktor som knöt samman de båda banden.

- Det hela är ju så jävla osannolikt! Båda bandet hade nästan tre år på sig och så släpps skivorna; inte samma månad, inte samma vecka utan samma dag! Det är ju för fan skrattretande. Hade det varit ett halvårs skillnad hade det naturligtvis varit mycket bättre, rent planeringsmässigt. Men nu blev det som det blev och vi har en jätteduktig kille som heter Daniel (Berglund, till vardags i Isolation Years red. anm.) som spelar när Thomas inte kan vara med. Det kommer att röra sig om ungefär hälften av de inbokade spelningarna.

Ni har spelat på klubbar under våren och ska snart ut på en festivalturné. Vilka är de största skillnaderna mellan klubb- och festivalspelningar?

- Både på första och andra skivan gjorde vi en hel del festivaler och det är definitivt annorlunda. För om du är i en klubbmiljö då vet man att det är fokuserad stämning och att alla är där för ens egen skull. Men på en festival är det mer ofokuserat och alla har redan sett typ hundra band. Men det kan vara väldigt uppsluppet och härligt på en festival, människor känner sig fria och det är sommar och så. Det är en mer lyssnande publik på klubbspelningar och på något vis känns det som att de potentiella topparna är snäppet högre på en klubb.

Har du som sångare och frontfigur några speciella festivalknep som du plockar fram?

- Jag tror säkert att jag skulle kunna lära mig mer och använda lite större gester. Jag är inte så bra på det här med "Mår ni bra" och "Sjung med nu"-utropen, men jag är väl trevlig med publiken och kan nog, i bästa fall, säga någonting vettigt. När det gäller stora scener, som på en festival, ska man väl försöka ta lite mer utrymme rent fysiskt. På en klubbscen kan man, med mindre medel, åstadkomma samma resultat. Det är nog den största skillnaden.

Vem tycker du är världens bästa liveartist, rent showmannamässigt?

- Springsteen känns ganska given. När man tittar på sjuttioalsspelningarna och ser hur han kommer undan med de nästan Messias-liknande gesterna och den inlevelse och passion han sjunger och berättar med. Sen finns det andra som bara behöver sluta ögonen och sjunga för att det ska bli helt fantastiskt. De slår helt enkelt an olika strängar hos publiken.

Finns det framtida planer på en utlandslansering med Deportees?

- Det finns sådana planer och det pratas lite grann i de riktningarna. Vi har en ny strategi, vilken är en blandning mellan att göra det bästa vi kan men samtidigt tro att det kommer gå åt helvete. Nu har vi visserligen inte haft en så här bra skiva i bagaget vid tidigare utlandssejourer. Det enda som redan är säkert är att det blir övriga Skandinavien, vilket är en bra start. Man kan bara göra ett visst antal spelningar i Sverige på en och samma skiva och vi vill spela så mycket som möjligt och nå ut till fler människor. Men sen finns det intresse från Japan, Tyskland, USA och Kanada och lite i Frankrike och England. Vi tycker att vi är ett angeläget band och det finns egentligen inget som säger att vi är relevanta enbart i Sverige. Men det här är ingenting som funnits med i den kreativa processen, att göra musik som är internationellt gångbar. Men visst skulle jag vilja se världen tillsammans med bandet.

Det är inte så att Anders har smyglanserat er när han varit ute med Lykke Li?

- Haha! Nog tror jag både Anders och Thomas har stuckit ett par skivor under bordet både här och där. Det är kanske inget konkret som kom ut av det men det är en bra kanal att använda sig av. Vi kanske borde sätta det ännu mer i system. Men vi är helt värdelösa affärsmän och på att sälja in oss själva. Det ligger inte riktigt i vår norrländska natur att gå fram till en viktig person och framhäva oss själv och bandet.

Vem har inte inlett en tanke med orden "Tänk om..."? Vad hade kunnat ändras? Vad hade jag gjort igen? Otaliga är även de lätttexter som blickar tillbaka mot en svunnen tid och drömmande önskar om en alternativ verklighet. Frågan är om inte det fantastiska inledningsspåret *Turn back time* tar sig in i toppskicket i denna, tämligen ångestfyllda, lyriska subgenre.

"If I could turn back time

I wouldn't keep a thing

I would change it all

And make it undone."

- **Turn Back Time**

Hur mådde du egentligen?

Tja... jag mådde väl egentligen inte så jävla bra. Jag vill egentligen inte prata så värst mycket om det där, men det var väl ingen kanontid i mitt liv om man säger så. Jag hade en känsla av ånger och en känsla av hur jag skulle göra om jag fick göra om allting...

Det finns ord och uttryck inom musikjournalistiken som inte existerar bortom densamma. I var och varannan recension av Deportees skivor återkommer uttrycket "vit soul". Och då jag själv aldrig lyckats förstå uttryckets innebörd frågar jag avslutningsvis den "vita soulens" svenske regent hur denne ser på uttrycket.

- Jag är lite mer åt "Oj, titta vilken fin siffra vi fick" men vissa saker förstår jag inte. Jag menar, någon tyckte att vi hade ett självfullt anslag, vad fan det nu betyder. Det där med vit soul är inget begrepp vi själva funderar på. Jag har faktiskt ingen aning om vad det är, eller om vi gör vit soul eller inte.

För den som känner att den svenska sommaren behöver en extra krydda för att kännas fullkomlig rekommenderas ett besök till en Deportees-spelning. Enligt Peder kommer fler datum tillkomma allt eftersom och för närvarande finns följande spelningar att se fram emot:

26 jun Peace & Love (Borlänge)
 16 jul – Trästockfestivalen (Skellefteå)
 29 jul – Putte i Parken (Karlskoga)
 30 jul – Storsjöyran (Östersund)
 17 Aug – Malmöfestivalen (Malmö)